

SLOVENEK

Političen list za slovenski narod.

Naročnine in inserate sprejema upravnštvo v Katol. Tiskarni, Kopitarjeve ulice št. 2.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma ne vsprejemajo.

Uredništvo je v Semeških ulicah št. 2, I, 17.

Izhajna vsak dan, izvzema nedelje in praznike, ob pol 6. uri popoldne.

Pe pošli prejeman:

za
celo leto naprej 26 K — h
pol leta . . . 13 . . . —
četrt . . . 6 . 50 . . .
mesec . . . 2 . 30 . . .

V upravnštvo prejeman:

za
celo leto naprej 20 K — h
pol leta . . . 10 . . . —
četrt . . . 5 . . . —
mesec . . . 1 . 70 . . .

Za pošiljanje na dom
20 h na mesec.

Štev. 143.

V Ljubljani, v torek 25. junija 1901.

Letnik XXIX.

Politično zborovanje v Šmartnu pri Slov. Gradcu.

Shod političnega društva šmartinskega se je vršil dne 23. t. m. v prostorih g. Kača. Izmed poslancev sta se udeležila shoda deželna poslanca g. I. Vošnjak iz Štanja in g. dr. Rosina iz Maribora. Brzjavno je pozdravil zborovalce državni poslanec g. Robič, ki se vsled važnih poslov v deželni odborništvu ni mogel udeležiti zborovanja. Predsednik društva g. F. Pečnik iz Podgorja pozdravi toplo vse navzoče ter odda besedo kmetu g. F. Piškcu iz Orehove vasi pri Mariboru. Razvijal je program slovenskih krščanskih kmetov. Tudi oni se potegujejo za zboljšanje svojih slabih razmer in zahtevajo, da se uvažujejo njihove gospodarske zahteve, vendar oni nočejo, da se med njimi blati katoliška vera in cerkev, kakor to pripušča liberalni kmetje, nočejo tudi, da bi se jim vzela narodnost in njih materin jezik, kakor je to docela ljubo nemškutariskim kmetom. Razlagal je tudi združeno gibanje, pripovedoval svoje skušnje v zadružništvu ter razkladal, kaj se je naučil pri svojem potovanju po Nižjem Avstrijskem, kjer je obiskal več zadug. Njegova želja je, da si kmet najprej sam pomaga, a slovenski krščanski kmetje ne odbijajo tudi mož iz drugih stanov, če le imajo srce za kmeta. Pozorno so poslušali zborovalci kmetškega govornika ter mu glasno odobrvali njegove besede.

G. poslance I. Vošnjak je razkladal, zakaj so deželni poslanci izstopili iz deželnega zbora in zakaj zopet ne vstopijo. Pozivljal je navzoče, naj se izrečejo, ali ravna prav ali ne. Navzoči so mu poverili popolno zaupanje in odobrili njegovo postopanje. O istem predmetu je govoril obširno in temeljito g. dr. Rosina. Naševal je vse krivice, ki se delajo Slovence na Spodnjem Štajerskem od deželnega zbora in odbora. Bičal je ostro krivično predlogo o volilni preosnovi. Pozival je Slovence, naj ne obupajo v boju proti sovragu, ampak naj se složno borijo proti njemu. Društva, katera so začeli v zadnjem času snovati nekateri mladeniči, nimajo mesta na Sp. Štajerskem,

naj ostanejo z njimi snovatelji onkraj Save!

Njegove besede so našle navdušen odmev in posebno njegov izrek o liberalnih društvih je bil za vse navzoče velepomemben. To je prvi deželni poslanec, ki je vsaj upal povedati svoje mnenje o zadnjih dogodkih na Spodnjem Štajerskem, in še bomo o tej izjavi govorili.

G. prefekt Korošec iz Maribora izpoveda, da je bil sicer namenjen govoriti, a ker so prišli poslanci, so v prvi vrsti bili oni poklicani, da so govorili. Predmet njegovega govora bi bila sloga na Spod. Štajerskem, katero rušijo nemškutarji in liberalci.

Toda po govoru gospoda dr. Rosine se mu zdi nepotrebno dalje o tem govoriti. Razpravljal je še nadalje, da se naj ustanovi nekako politično vodstvo iz najvplivnejših mož na Spodnjem Štajerskem in pri sestavljanju takega vodstva bi se posebno naj oziralo na krščanske slovenske kmete. Namesto dr. Šuca se je izvolil v odbor gospod S. Lenart. Nazadnje so se enoglasno vsprejele resolucije, v katerih se zahteva politično vodstvo za Spodnji Štajer, se odobrava abstinenca deželnih poslancev, se naj odločnejše protestira proti novi volilni preosnovi za deželni zbor ter se zahteva od c. kr. vlade uvaževanje združnega gibanja na Spodnjem Štajerskem.

Kranjski deželni zbor.

(V. seja dne 25. junija.)

Deželni glavar pl. Detela otvori sejo ob 9. uri; vlado zastopa dež. predsednik baron Hein.

Posl. Višnikar poroča o učiteljskem pokojniškem zakladu za l. 1901. Dež. odbor proračunava potrebsčino na 99362 K, pokritje na 26918 K. Finančni odsek pa je potrebsčino znižal na 98284 K, pokritje pa zvišal na 27954 K; primanjkljaj v znesku 70330 K se bode pokrtil iz dež. zaklada. S tem so bile rešene tudi razne prošnje.

Muzejski zaklad. Dohodki so leta 1899 znesli 44966 gl. 44½ kr., stroški 14233 gl. 46½ kr., čista imovina je znašala 420758 gl. 4 kr. Za l. 1901 se proračunava

potrebsčina na 14666 K, dohodki na 561 K, primanjkljaj na 14105 K.

Ustanovni zakladi. Čista imovina vseh 22 ustanovnih zakladov je koncem l. 1899 znašala 2,119282 gl. 60½ kr. in se je od prejšnjega leta pomnožila za 44905 gl. 12 kr. Zbornica uzame poročilo na znanje in odobri proračune posameznih ustanov.

Vinarstvo na Kranjskem. Leta 1900 se je trtna uš zasledila v 9 občinah. Sedaj je okuženih ali sumljivih 10685-29 ha, in sicer v krškem okraju 4520, v novomeškem 2972, v črnomaljskem 2189, v kočevskem 36, v postojnskem 966 ha. Vseh vinogradov je na Kranjskem 11631 ha, je torej okuženih 92%.

Iz deželnega matičnjaka se je oddalo 75760 ključev.

Pet deželnih trtnic je nacepilo 230032 cepljenk in vložilo 380750 podlag. Državnih nasadov je 6, v katerih se je pridelalo 576.800 ključev in 165.000 korenjakov. Poljedelsko ministerstvo pa je še posebej poslalo 592.600 ključev in 403.100 korenjakov. Brezplačno se je razdelilo 170.700 ključev in 320.350 korenjakov. L. 1900 se je na Kranjskem sploh pridelalo 1,740.560 ključev in 228.366 cepljenk. Vsi nasadi obsegajo do 40 ha. Obnovljenih vinogradov je 3100 ha.

Za streljanje proti toči se je 36 občinam razdelilo 4090 K. Sedaj je na Kranjskem 230 strelišč, na katerih se je lani porabilo 6300 kg smodnika in oddalo 78700 streliv.

L. 1900 se je na Kranjskem pridelalo 175.209 hl vina. Potovalni učitelj Fr. Gombač je imel 40 teoretičnih in praktičnih tečajev. Za l. 1901 se je iz deželnega zaklada za vinarstvo dovolilo 73933 K 40 h. Imovina tega zaklada je leta 1899 znašala 93028 gl. 34 kr.

Deželne prisilne delavnice potrebsčina sa za l. 1901 proračunava na 193.519 K, pokritje pa na 178.710 K, torej znaša primanjkljaj 14809 K, ki se bode moral pokriti iz dež. zaklada.

Gluhonemnica. Kakor znano, etvorjena je bila dne 28. oktobra 1900 kranjska ustanovna gluhonemnica v Ljub-

ljani. V pokritje stroškov za zgradbo in opravo zavoda se je porabil en del glavnice kranjskih ustanov za gluhoneme, in sicer v prvi vrsti dekan Holzapfelnova ustanova, z dohodki še ostalih ustanovnih glavnice pa se pokrivajo tekoče potrebsčine, namreč: hrana gojencev, vzdrževanje poslopja, kurjava, razsvetljava, vodna naklada, dopolnjevanje inventarja, doklade učiteljev, učni pripomočki, posli itd.

Sedaj je v zavodu 25 gojencev, izmed teh sta dva plačujoča gojenca, eden pa stanuje zunaj zavoda. Začetkom prihodnjega šolskega leta pa se ima za sedaj na novo sprejeti še 10 do 12 gojencev, s čimer se bo ustreglo ne le nujni želji dotičnih staršev, temveč je to ob enem tudi zaradi tega zelo priporočljivo, ker bi ti otroci sicer prekoračili starostno mejo 12 let ter bi se vsled tega, kakor skušnja uči, mnogo težje učili ali pa bi še sploh ne bili več sposobni za izobrazbo.

Še razpoložljivi letni dohodki ustanov za gluhoneme pa ne zadostujejo, da bi se s temi dohodki vrhu vzdrževanja zavoda in prehranitve že sprejetih gojencev plačevali oskrbni stroški še za druge neimovite gojence, ki bi se sprejeli v zavod, kajti stroški znašajo za vsako osebo po 300 K na leto. Ti dohodki pa zadostujejo toliko manj, ker se razun oskrbnih stroškov za 22 gojencev, ki so sedaj v zavodu, znašajočih 6600 K na leto, in razun drugih vzdrževalnih stroškov mora sedaj plačevati tudi še za drugod oskrbovane gojence, sosebno za 24 deklic v Šmihelu pri Novem mestu, vsako leto čez 5800 K. Pa še celo po preteku nekaj let, ko bodo deklice nahajajoče se sedaj v Šmihelu izstopile iz te šole in se bodo tudi vse deklice gojenke oskrbovale v zavodu v Ljubljani, — ne gledé na deklice nemške narodnosti, ki se imajo kakor tudi dečki iste narodnosti izobraževati vedno v dobrih tujih zavodih — dohodki ustanov ne bodo zadostovali, da bi se zavod napolnil do zadnjega prostora, o čem da bi se mogli sprejeti vsi siromašni gojenci, kolikor se jih bo oglasilo.

Razloživši torej, kako stvar stoji, in povdarjaje, kako eminentne javne koristi je izobrazba gluhoneme mladine, izrazila je c.

LISTEK.

Pot v grob.

Rožica-obletnica na grob župniku Iv. Tomažiču.

F. S. Finžgar.

Moje okno poleg pulta je odprto. Na vrteh pod stanovanjem se kopljejo celi grmi rož v težki rosi. Pravkar je nehalo deževati. Oblaki so se raztrgali in vroče junijevo solnce polni vrtove s težko soparo. Južni veter otresa kaplje z rož in dviga cele nasičene valove omamnega vonja ter jih plove skozi okno k moji mizi. Težki vzduh preplavljen z vonjem mi vselej poraja čudno otožnost. Nehote se mi vmeša med ta duh vonj sveč, domišljija pregrne pred očmi žalni prt tumbe — spominjam se mrličev.

Koledar na steni kaže datum: 24. junija. Naenkrat se dvigne pred mano spomin in mi pokaže — njega. Da, tak je bil, ko sem ga spoznaval. Po duhu veder, po telesu orjak! In vendar — ni ga več!

Glavo si podprem, oko obtiči na — datumu koledarja.

Osorej pred letom je preminol. Kdo je tega pričakoval? Ti? Ne, jaz? Tudi ne, in drugi tudi ne. Prišlo je nenadoma, kakor se priplazi tat . . . Nič ti ni moglo kloniti jeklenega značaja, ni ti vpognilo železne volje . . . Hodil si polagoma, trezno. Nisi bil vihar, ki zabuči, a se odbije od gore in drvi v drugo smer. Bil si lavina, kateri se ognejo skale, ki prodira enakomerno — a ne vzdržno do ciljev. Nisi zidal gradov v oblake, nisi zatikal smotra v meglo — ti si hodil po zemlji, tvoji nameni so bili konkretni, trezno premišljeni. Če so bile težavne ceste do njih, če se ti je kljubovalo, tega se ti nisi bal. Preračunil, premislil in tehtno si prevdaril — potem si pa bil neizprosni, mož jeklen. In čast Ti!

Oko tiči na datumu 24. junija. Ta dan si se peljal v grob. — —

Huda je bila za-me ta pot ob Tebi. Brez nade sem sedel ob ledenem računarju, ki je bil zadnji dan življenja takisto resoluten in odločen, kakor vedno. — —

Nedeljsko svečano so peli zvonovi pol dne, ko sem se bližal 24. junija 1900 gradu Strmolu, kjer je pokojnik iskal zavetja pred kruto pregnanjalko — smrtno boleznijo. Krog

in krog je dišalo po senu, po cvetju, po bujnem zelenju. V solncu so se lesketala krila metuljem, hrošči so brneli po zraku, v travi je gomazelo drobnih žuželk, rože so se priklanjale dobrikanju čmrljev in čebel, v gozdu je pel ščinkovec — — Narava je živela življenje v najpolnejših pulzih, z rožami na lilih in s polno čašo pred ustnicami. — —

A jaz sem tedaj sovražil to življenje. Vedel sem, kam se peljam, da grem k onemu, ki se poslavlja z življenjem. Želel sem zime, golih vej, gavranov nad poljanami, mrtvega gozda — —

Pri njem. — —

Orjaška sila je bila strta, oko ledeno, udje zmučeni na smrt. Spoznal me je le po glasu. Podal mi je mrzlo desnico, mirno in moško kot sicer in z isto resnim in prevdarnim izrazom mi je rekel: »Francisce, profecturi!« — —

Mene je zazeblo po udih. Pred tremi dnevi sva bila skupaj vesela, peljala se na izprehod — in danes — —

Poprašam ga, je li ima kako željo.

»Vse je vrejenc, upam, da z Bogom,

upam, da s svetom. Peljite me samo še v mojo Ljubo, da tam umrjem!«

Zdravnik je poslušal pojemajoče utripe srca, zmajeval je z glavo, dolžnost ga je silila, da zabrani prepeljavanje.

»Vsejedno! Samo da umrjem vsaj na poti proti Loki!«

Dvignil se je z zadnjo silo, koleno mu je klecalo, roke so se prijele zdravnika in mene. Z obraza mu je sevala taista energija, kakor v življenju. Sedli smo na voz.

Njegovo telo je pričelo dracti na blazinah. Roka se me je krčevito oklepala. Zdravnik je odprl okno. Potem je jemal iz torbice steklenico za steklenico. Po kočiji je plul omanen in rezek duh zdravil.

»Agonija!«

Zdravnik me je rahlo sunil s kolenom. Vladal je molk. Tupal sem žilo na roki — nobenkrat ni udarila. Pritisnil sem uho na njegove z mrzlim potom oblite prsi. Srce ni bilo — le vstrepetavalo je, kakor prhutka ptiček, predno sklene. Pogledal sem zdravnika. Oko je imel rosno. Z lica nisem zbral niti iskric nade več. Torej umrje potoma.

Pričela je moja duša moliti, iskreno in vroče. Brez reda, brez formule, brez besedi.

